

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 10ης Δεκεμβρίου 2020*

[Κείμενο διορθωμένο με διάταξη της 24ης Μαρτίου 2021]

«Προδικαστική παραπομπή – Χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης – Πολιτική ασύλου – Διαδικασίες χορηγήσεως και ανακλήσεως του καθεστώτος του πρόσφυγα – Οδηγία 2005/85/ΕΚ – Άρθρο 25, παράγραφος 2 – Λόγοι απαραδέκτου – Αίτηση διεθνούς προστασίας η οποία απορρίπτεται ως απαράδεκτη από κράτος μέλος λόγω της προηγούμενης χορηγήσεως επικουρικής προστασίας εντός άλλου κράτους μέλους – Κανονισμός (ΕΚ) 343/2003 – Κανονισμός (ΕΕ) 604/2013»

Στην υπόθεση C-616/19,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το High Court (ανώτερο δικαστήριο, Ιρλανδία) με απόφαση της 2ας Ιουλίου 2019, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 16 Αυγούστου 2019, στο πλαίσιο της δίκης

M.S.,

M.W.,

G.S.

κατά

Minister for Justice and Equality,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-C. Bonichot, πρόεδρο τμήματος, R. Silva de Lapuerta (εισηγήτρια), Αντιπρόεδρο του Δικαστηρίου, C. Toader, M. Safjan και N. Jääskinen, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: H. Saugmandsgaard Øe

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- [Όπως διορθώθηκε με διάταξη της 24ης Μαρτίου 2021] ο M.S., εκπροσωπούμενος από τους C. O'Dwyer, SC, J. Buckley, barrister, και J. Brick, solicitor,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

- [Όπως διορθώθηκε με διάταξη της 24ης Μαρτίου 2021] ο M.W., εκπροσωπούμενος από τους C. O'Dwyer, SC, J. Buckley, barrister, και J. Watters, solicitor,
- [Όπως διορθώθηκε με διάταξη της 24ης Μαρτίου 2021] ο G.S., εκπροσωπούμενος από τους M. Conlon, SC, D. Leonard, barrister, και C. Ó Briain, solicitor,
- [Όπως διορθώθηκε με διάταξη της 24ης Μαρτίου 2021] ο Minister for Justice and Equality και η Ιρλανδία, εκπροσωπούμενοι από τις M. Browne και G. Hodge, καθώς και από τον A. Joyce, επικουρούμενοι από τον R. Barron, SC, και την S. Kingston, barrister,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον J. Tomkin και από τις A. Azéma και M. Κοντού-Durande,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 25 της οδηγίας 2005/85/ΕΚ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2005, σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα (ΕΕ 2005, L 326, σ. 13).
- 2 Η εν λόγω αίτηση υποβλήθηκε στο πλαίσιο τριών ενδίκων διαφορών μεταξύ, αντιστοίχως, των M.S., M.W. και G.S. και του Minister for Justice and Equality (υπουργού Δικαιοσύνης και Ισότητας, Ιρλανδία) σχετικά με την απόρριψη από τον τελευταίο των αιτήσεων διεθνούς προστασίας που είχαν υποβάλει οι πρώτοι, για τον λόγο ότι στους εν λόγω αιτούντες έχει χορηγηθεί επικουρική προστασία εντός άλλου κράτους μέλους.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η οδηγία 2005/85

- 3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 1, 6 και 22 της οδηγίας 2005/85 έχουν ως εξής:

«(1) Η κοινή πολιτική άσυλου, που περιλαμβάνει το κοινό ευρωπαϊκό σύστημα για το άσυλο, αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του στόχου της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την προοδευτική εγκαθίδρυση ενός χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, ανοικτού σε εκείνους οι οποίοι, αναγκασμένοι από τις περιστάσεις, αναζητούν νομίμως προστασία στην Κοινότητα.

[...]

- (6) Η προσέγγιση των κανόνων σχετικά με τις διαδικασίες χορήγησης και ανάκλησης του καθεστώτος του πρόσφυγα αναμένεται να συμβάλει στον περιορισμό των δευτερογενών μετακινήσεων των αιτούντων άσυλο μεταξύ των κρατών μελών, όταν αυτές οφείλονται στις διαφορές των νομικών πλαισίων.

[...]

(22) Τα κράτη μέλη θα πρέπει να εξετάζουν όλες τις αιτήσεις επί της ουσίας, δηλαδή να αξιολογούν κατά πόσον ο συγκεκριμένος αιτών δικαιούται να θεωρηθεί πρόσφυγας κατά την έννοια της οδηγίας 2004/83/ΕΚ του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για τη θέσπιση ελάχιστων απαιτήσεων για το χαρακτηρισμό και το καθεστώς υπηκόων τρίτων χωρών ή ανιθαγενών ως προσφύγων ή ως προσώπων που χρήζουν διεθνούς προστασίας για άλλους λόγους καθώς και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας [(ΕΕ 2004, L 304, σ. 12)], εκτός εάν η παρούσα οδηγία προβλέπει άλλως, ιδίως όταν μπορεί να υποθεθεί εύλογα ότι άλλη χώρα θα εξετάσει το θέμα και θα παράσχει επαρκή προστασία. Ειδικότερα, τα κράτη μέλη δεν θα πρέπει να υποχρεωθούν να εξετάζουν μια αίτηση ασύλου επί της ουσίας όταν μια πρώτη χώρα έχει χορηγήσει στον αιτούντα το καθεστώς πρόσφυγα ή άλλη επαρκή προστασία και ο αιτών θα τύχει επανεισδοχής στη χώρα αυτή.»

4 Κατά το άρθρο 1 της οδηγίας 2005/85, σκοπός της είναι η θέσπιση ελάχιστων προδιαγραφών για τις διαδικασίες διά των οποίων τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα.

5 Το άρθρο 2 της εν λόγω οδηγίας, με τίτλο «Ορισμοί», προβλέπει τα εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας νοούνται ως:

[...]

ια) “παραμονή στο κράτος μέλος”: η παραμονή στο έδαφος, περιλαμβανομένων των συνόρων, ή στις ζώνες διέλευσης του κράτους μέλους στο οποίο υπεβλήθη ή εξετάζεται η αίτηση ασύλου.»

6 Το άρθρο 25 της οδηγίας αυτής, με τίτλο «Περιπτώσεις απαράδεκτων αιτήσεων», προβλέπει τα εξής:

«1. Πέραν των περιπτώσεων κατά τις οποίες μια αίτηση δεν εξετάζεται σύμφωνα με τις διατάξεις του [κανονισμού (ΕΚ) 343/2003 του Συμβουλίου, της 18ης Φεβρουαρίου 2003, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας (ΕΕ 2003, L 50, σ. 1)], τα κράτη μέλη δεν οφείλουν να εξετάζουν εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για τον χαρακτηρισμό του ως πρόσφυγα σύμφωνα με την οδηγία [2004/83] όταν μια αίτηση θεωρείται ως απαράδεκτη δυνάμει του παρόντος άρθρου.

2. Τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν αίτηση ασύλου ως απαράδεκτη δυνάμει του παρόντος άρθρου εάν:

α) το καθεστώς του πρόσφυγα έχει χορηγηθεί από άλλο κράτος μέλος·

β) μια χώρα που δεν είναι κράτος μέλος θεωρείται ως πρώτη χώρα ασύλου για τον αιτούντα, σύμφωνα με το άρθρο 26·

γ) μια χώρα που δεν είναι κράτος μέλος θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για τον αιτούντα, σύμφωνα με το άρθρο 27·

δ) επιτραπεί στον αιτούντα να παραμείνει στο οικείο κράτος μέλος για κάποιο άλλο λόγο συνεπεία του οποίου έχει λάβει καθεστώς ισοδύναμο προς τα δικαιώματα και τα οφέλη που απορρέουν από το καθεστώς του πρόσφυγα δυνάμει της [οδηγίας 2004/83]·

ε) έχει επιτραπεί στον αιτούντα να παραμείνει στο έδαφος του οικείου κράτους μέλους για άλλους λόγους που εμποδίζουν την επαναπροώθησή του κατά τη διάρκεια της διαδικασίας προσδιορισμού καθεστώτος δυνάμει του στοιχείου δ)·

[...]».

Η οδηγία 2013/32/ΕΕ

7 Με την οδηγία 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (ΕΕ 2013, L 180, σ. 60), αναδιατυπώθηκε η οδηγία 2005/85.

8 Η αιτιολογική σκέψη 58 της οδηγίας 2013/32 έχει ως εξής:

«Σύμφωνα με τα άρθρα 1 και 2 και το άρθρο 4α παράγραφος 1 του πρωτοκόλλου αριθ. 21 για τη θέση του Ηνωμένου Βασιλείου και της Ιρλανδίας όσον αφορά το χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, που προσαρτάται στη ΣΕΕ και στη ΣΛΕΕ, και με την επιφύλαξη του άρθρου 4 του εν λόγω πρωτοκόλλου, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Ιρλανδία δεν συμμετέχουν στην έκδοση της παρούσας οδηγίας, δεν δεσμεύονται από αυτήν και δεν υπόκεινται στην εφαρμογή της.»

9 Κατά το άρθρο 1 της εν λόγω οδηγίας, σκοπός της είναι η θέσπιση κοινών διαδικασιών για τη χορήγηση και ανάκληση της διεθνούς προστασίας δυνάμει της [οδηγίας 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας (ΕΕ 2011, L 337, σ. 9)].

10 Το άρθρο 33 της οδηγίας 2013/32, με τίτλο «Περιπτώσεις απαράδεκτων αιτήσεων», προβλέπει τα εξής:

«1. Πέραν των περιπτώσεων κατά τις οποίες μια αίτηση δεν εξετάζεται σύμφωνα με τις διατάξεις του [κανονισμού (ΕΕ) 604/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα (ΕΕ 2013, L 180, σ. 31)], τα κράτη μέλη δεν οφείλουν να εξετάζουν εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για διεθνή προστασία σύμφωνα με την οδηγία [2011/95] όταν μια αίτηση θεωρείται ως απαράδεκτη δυνάμει του παρόντος άρθρου.

2. Τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν αίτηση για διεθνή προστασία ως απαράδεκτη μόνο εάν:

α) η διεθνής προστασία έχει χορηγηθεί από άλλο κράτος μέλος·

[...]».

11 Το άρθρο 53 της οδηγίας 2013/32, με τίτλο «Κατάργηση», προβλέπει στο πρώτο εδάφιο τα εξής:

«Η οδηγία [2005/85] καταργείται για τα κράτη μέλη που δεσμεύονται από την παρούσα οδηγία από την 21η Ιουλίου 2015, με την επιφύλαξη των υποχρεώσεων των κρατών μελών όσον αφορά την προθεσμία μεταφοράς στο εθνικό δίκαιο της οδηγίας που εμφανίζεται στο παράρτημα ΙΙ μέρος Β.»

Ο κανονισμός Δουβλίνο III

- 12 Οι αιτιολογικές σκέψεις 2 και 41 του κανονισμού 604/2013 (στο εξής: κανονισμός Δουβλίνο III), ο οποίος κατάργησε και αντικατέστησε τον κανονισμό 343/2003 (στο εξής: κανονισμός Δουβλίνο II), έχουν ως εξής:

«(2) Η κοινή πολιτική στον τομέα του ασύλου, που περιλαμβάνει ένα κοινό ευρωπαϊκό σύστημα ασύλου (ΚΕΣΑ), αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του στόχου της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την προοδευτική εγκαθίδρυση ενός χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης ανοικτού σε εκείνους οι οποίοι, αναγκασμένοι από τις περιστάσεις, αναζητούν νομίμως προστασία στην Ένωση.

[...]

(41) Σύμφωνα με το άρθρο 3 και το άρθρο 4α παράγραφος 1 του πρωτοκόλλου αριθ. 21 για τη θέση του Ηνωμένου Βασιλείου και της Ιρλανδίας όσον αφορά το χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, που προσαρτάται στη ΣΕΕ και στη ΣΛΕΕ, τα εν λόγω κράτη μέλη έχουν γνωστοποιήσει ότι επιθυμούν να συμμετέχουν στην έκδοση και την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού.»

- 13 Σκοπός του κανονισμού αυτού, όπως προκύπτει από το άρθρο του 1, είναι να θεσπίσει τα κριτήρια και τους μηχανισμούς όσον αφορά τις αιτήσεις διεθνούς προστασίας, με τη διευκρίνιση ότι τέτοιες αιτήσεις αφορούν, σύμφωνα με τον ορισμό του άρθρου 2, στοιχείο η', της οδηγίας 2011/95, στο οποίο παραπέμπει το άρθρο 2, στοιχείο β', του κανονισμού Δουβλίνο III, τη χορήγηση καθεστώτος πρόσφυγα ή καθεστώτος επικουρικής προστασίας.

- 14 Το άρθρο 18, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του εν λόγω κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«Το υπεύθυνο κράτος μέλος δυνάμει του παρόντος κανονισμού υποχρεούται:

[...]

(δ) να αναλαμβάνει εκ νέου, υπό τους όρους που προβλέπονται στα άρθρα 23, 24, 25 και 29, υπήκοο τρίτης χώρας ή απάτριδα του οποίου η αίτηση απερρίφθη και ο οποίος έκανε αίτηση σε άλλο κράτος μέλος ή ο οποίος ευρίσκεται χωρίς να έχει τίτλο διαμονής στο έδαφος άλλου κράτους μέλους.»

- 15 Το άρθρο 48 του ίδιου κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«Ο κανονισμός [Δουβλίνο II] καταργείται.

[...]

Οι αναφορές στον καταργούμενο κανονισμό ή στα καταργούμενα άρθρα νοούνται ως αναφορές στον παρόντα κανονισμό και διαβάζονται σύμφωνα με τον πίνακα αντιστοιχίας που παρατίθεται στο παράρτημα II.»

Το ιρλανδικό δίκαιο

- 16 Κατά το άρθρο 21, παράγραφος 2, στοιχείο a, του International Protection Act 2015 (νόμου του 2015 περί διεθνούς προστασίας), αίτηση διεθνούς προστασίας απορρίπτεται ως απαράδεκτη όταν έχει χορηγηθεί στον αιτούντα το καθεστώς του πρόσφυγα ή το καθεστώς επικουρικής προστασίας από άλλο κράτος μέλος.

Οι διαφορές της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 17 Οι M.S., M.W. και G.S. είναι πολίτες τρίτων χωρών οι οποίοι, έχοντας λάβει το καθεστώς επικουρικής προστασίας στην Ιταλία, εισήλθαν στην Ιρλανδία το 2017 και υπέβαλαν εκεί αίτηση διεθνούς προστασίας ενώπιον της International Protection Office (υπηρεσίας διεθνούς προστασίας, Ιρλανδία).
- 18 Με αποφάσεις της 1ης Δεκεμβρίου 2017, της 2ας Φεβρουαρίου και της 29ης Ιουνίου 2018, η υπηρεσία διεθνούς προστασίας απέρριψε τις ανωτέρω αιτήσεις με την αιτιολογία ότι είχε ήδη χορηγηθεί στους αιτούντες το καθεστώς επικουρικής προστασίας εντός άλλου κράτους μέλους, και συγκεκριμένα στην Ιταλία.
- 19 Οι M.S., M.W. και G.S. προσέβαλαν έκαστος τις αποφάσεις αυτές ενώπιον του International Protection Appeals Tribunal (δευτεροβάθμιου δικαστηρίου για τη διεθνή προστασία, Ιρλανδία), το οποίο, με αποφάσεις της 23ης Μαΐου, της 28ης Σεπτεμβρίου και της 18ης Οκτωβρίου 2018 αντιστοίχως, απέρριψε τις προσφυγές τους.
- 20 Οι προσφεύγοντες της κύριας δίκης προσέφυγαν ενώπιον του High Court (ανωτέρου δικαστηρίου) με αίτημα την ακύρωση των αποφάσεων αυτών.
- 21 Παραπέμποντας στις σκέψεις 58 και 71 της αποφάσεως της 19ης Μαρτίου 2019, Ibrahim κ.λπ. (C-297/17, C-318/17, C-319/17 και C-438/17, EU:C:2019:219), το αιτούν δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2013/32 επιτρέπει σε ένα κράτος μέλος να απορρίπτει αίτηση ασύλου ως απαράδεκτη όταν η διεθνής προστασία έχει χορηγηθεί από άλλο κράτος μέλος, είτε πρόκειται για το καθεστώς πρόσφυγα είτε για το καθεστώς επικουρικής προστασίας. Υπό την ισχύ, όμως, του άρθρου 25, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2005/85, η δυνατότητα αυτή περιοριζόταν στις περιπτώσεις που είχε χορηγηθεί στον αιτούντα το καθεστώς πρόσφυγα εντός άλλου κράτους μέλους.
- 22 Επομένως, κατά το αιτούν δικαστήριο, βάσει της συνδυασμένης εφαρμογής της οδηγίας 2013/32 και του κανονισμού Δουβλίνο III, τα κράτη μέλη δεν υποχρεούνται να εξετάζουν αίτηση διεθνούς προστασίας όταν έχει ήδη χορηγηθεί διεθνής προστασία εντός άλλου κράτους μέλους.
- 23 Εντούτοις, το αιτούν δικαστήριο υπογραμμίζει ότι η Ιρλανδία, καίτοι συμμετείχε στην έκδοση και την εφαρμογή του κανονισμού Δουβλίνο III, αποφάσισε να μη συμμετάσχει στην έκδοση και την εφαρμογή της οδηγίας 2013/32, με αποτέλεσμα το εν λόγω κράτος μέλος να εξακολουθεί να δεσμεύεται από την οδηγία 2005/85.
- 24 Στο πλαίσιο αυτό, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται, κατ' ουσίαν, εάν, στην περίπτωση που κράτος μέλος δεσμεύεται από τη συνδυασμένη εφαρμογή της οδηγίας 2005/85 και του κανονισμού Δουβλίνο III, το άρθρο 25 της οδηγίας αυτής έχει την έννοια ότι αντιτίθεται στη νομοθεσία του εν λόγω κράτους μέλους βάσει της οποίας αίτηση διεθνούς προστασίας απορρίπτεται ως απαράδεκτη όταν έχει χορηγηθεί ήδη στον αιτούντα επικουρική προστασία εντός άλλου κράτους μέλους. Ειδικότερα, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται ως προς το περιεχόμενο των λόγων απαραδέκτου που προβλέπονται στο άρθρο 25, παράγραφος 2, στοιχεία δ' και ε', της προαναφερθείσας οδηγίας, ιδίως όσον αφορά την ερμηνεία του όρου «οικείο κράτος μέλος» που περιλαμβάνεται στις διατάξεις αυτές.
- 25 Εξάλλου, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί αν το γεγονός ότι πολίτης τρίτης χώρας στον οποίο έχει χορηγηθεί το καθεστώς επικουρικής προστασίας σε ένα πρώτο κράτος μέλος υποβάλλει αίτηση διεθνούς προστασίας σε άλλο κράτος μέλος συνιστά κατάχρηση δικαιώματος, με συνέπεια να μπορεί το δεύτερο κράτος μέλος να απορρίψει την αίτηση αυτή ως απαράδεκτη.

- 26 Υπό τις συνθήκες αυτές, το High Court (ανώτερο δικαστήριο) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:
- «1) Σημαίνει η έκφραση “οικείο κράτος μέλος” στο άρθρο 25, παράγραφος 2, στοιχεία δ’ και ε’, της οδηγίας 2005/85 α) το πρώτο κράτος μέλος το οποίο χορήγησε σε αιτούντα προστασία ισοδύναμη με άσυλο ή β) το δεύτερο κράτος μέλος προς το οποίο υποβλήθηκε μεταγενέστερη αίτηση διεθνούς προστασίας ή γ) οποιοδήποτε εκ των εν λόγω κρατών μελών;
 - 2) Εάν σε πολίτη τρίτης χώρας χορηγήθηκε διεθνής προστασία υπό τη μορφή επικουρικής προστασίας εντός του πρώτου κράτους μέλους και εν συνεχεία αυτός μετακινήθηκε στο έδαφος του δεύτερου κράτους μέλους, συνιστά η υποβολή περαιτέρω αίτησης διεθνούς προστασίας στο δεύτερο κράτος μέλος κατάχρηση δικαιώματος ώστε το δεύτερο κράτος μέλος να μπορεί να θεσπίσει μέτρο βάσει του οποίου καθίσταται απαράδεκτη μια τέτοια μεταγενέστερη αίτηση;
 - 3) Έχει το άρθρο 25 της οδηγίας 2005/85 την έννοια ότι απαγορεύει σε κράτος μέλος, το οποίο δεν δεσμεύεται από την [οδηγία 2013/32], ωστόσο δεσμεύεται από τον κανονισμό [Δουβλίνο III], να θεσπίσει νομοθετικό μέτρο όπως το επίμαχο στην ένδικη διαφορά, το οποίο καθιστά απαράδεκτη αίτηση ασύλου πολίτη τρίτης χώρας στον οποίο έχει προηγουμένως χορηγηθεί από άλλο κράτος μέλος επικουρική προστασία;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου και του τρίτου ερωτήματος

- 27 Με το πρώτο και το τρίτο ερώτημά του, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ’ ουσίαν, να διευκρινιστεί εάν το άρθρο 25, παράγραφος 2, της οδηγίας 2005/85 έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε νομοθεσία κράτους μέλους στο οποίο εφαρμόζεται ο κανονισμός Δουβλίνο III, αλλά το οποίο δεν δεσμεύεται από την οδηγία 2013/32, όταν η νομοθεσία αυτή προβλέπει ότι αίτηση διεθνούς προστασίας απορρίπτεται ως απαράδεκτη εφόσον στον αιτούντα έχει χορηγηθεί το καθεστώς επικουρικής προστασίας από άλλο κράτος μέλος.
- 28 Καταρχάς, επισημαίνεται ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 8, 11 και 12 της παρούσας απόφασεως, η Ιρλανδία αποφάσισε, αφενός, να μη μετάσχει στην έκδοση και την εφαρμογή της οδηγίας 2013/32 η οποία κατάρτησε, όσον αφορά τα κράτη μέλη που δεσμεύονται από αυτήν, την οδηγία 2005/85, και, αφετέρου, να συμμετάσχει στην έκδοση και την εφαρμογή του κανονισμού Δουβλίνο III, ο οποίος κατάρτησε και αντικατέστησε τον κανονισμό Δουβλίνο II.
- 29 Κατά συνέπεια, η Ιρλανδία υπόκειται, όσον αφορά τους κανόνες που διέπουν τη διαδικασία ασύλου, στη συνδυασμένη εφαρμογή της οδηγίας 2005/85 και του κανονισμού Δουβλίνο III.
- 30 Βάσει του άρθρου 25, παράγραφος 2, της οδηγίας 2005/85, τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν αίτηση ασύλου ως απαράδεκτη στις περιπτώσεις που απαριθμούνται στην εν λόγω διάταξη.
- 31 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 24 της παρούσας απόφασεως, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται ως προς το εάν οι λόγοι απαραδέκτου που προβλέπονται στο άρθρο 25, παράγραφος 2, στοιχεία δ’ και ε’, της οδηγίας 2005/85 επιτρέπουν σε κράτος μέλος να απορρίψει ως απαράδεκτη αίτηση ασύλου υποβληθείσα από πολίτη τρίτης χώρας στον οποίον έχει προηγουμένως χορηγηθεί το καθεστώς επικουρικής προστασίας από άλλο κράτος μέλος. Κατά το αιτούν δικαστήριο, τούτο θα ισχύει εάν ο όρος «οικείο κράτος μέλος» που περιλαμβάνεται στις εν λόγω διατάξεις έχει την έννοια ότι αφορά το κράτος μέλος στο οποίο χορηγήθηκε στον εν λόγω πολίτη προηγουμένως επικουρική προστασία.

- 32 Συναφώς, το άρθρο 25, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της οδηγίας 2005/85 προβλέπει ότι τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν αίτηση ως απαράδεκτη εάν επιτραπεί στον αιτούντα να παραμείνει στο «οικείο κράτος μέλος» για κάποιον άλλο λόγο συνεπεία του οποίου έχει λάβει καθεστώς ισοδύναμο προς τα δικαιώματα και τα οφέλη που απορρέουν από το καθεστώς του πρόσφυγα δυνάμει της οδηγίας 2004/83.
- 33 Όσον αφορά το άρθρο 25, παράγραφος 2, στοιχείο ε', αυτό προβλέπει ότι τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν αίτηση ως απαράδεκτη εάν έχει επιτραπεί στον αιτούντα να παραμείνει στο έδαφος του «οικείου κράτους μέλους» για άλλους λόγους που εμποδίζουν την επαναπροώθησή του κατά τη διάρκεια της διαδικασίας προσδιορισμού καθεστώτος δυνάμει του άρθρου 25, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της ίδιας οδηγίας.
- 34 Ενώ ο όρος «άλλο κράτος μέλος» του άρθρου 25, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2005/85 προσδιορίζει το κράτος μέλος από το οποίο χορηγήθηκε στον αιτούντα προηγουμένως το καθεστώς του πρόσφυγα, ο όρος «οικείο κράτος μέλος» του άρθρου 25, παράγραφος 2, στοιχεία δ' και ε', της οδηγίας αυτής αναφέρεται στο κράτος μέλος στο οποίο ο αιτών επιτρέπεται να παραμείνει για τους άλλους λόγους που προβλέπονται στις διατάξεις αυτές.
- 35 Όπως επισήμανε και ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 41 των προτάσεών του, η χρήση διαφορετικών εκφράσεων αφενός στο άρθρο 25, παράγραφος 2, στοιχείο α', και αφετέρου στο άρθρο 25, παράγραφος 2, στοιχεία δ' και ε', της οδηγίας 2005/85 οφείλεται στο ότι η βούληση του νομοθέτη της Ένωσης ήταν να γίνει αναφορά σε δύο διαφορετικές περιπτώσεις, με αποτέλεσμα η έκφραση «οικείο κράτος μέλος» να μην μπορεί να θεωρηθεί ισοδύναμη με την έκφραση «άλλο κράτος μέλος».
- 36 Ως εκ τούτου, με τον όρο «οικείο κράτος μέλος» του άρθρου 25, παράγραφος 2, στοιχεία δ' και ε', της οδηγίας 2005/85 δεν είναι δυνατόν να νοείται το κράτος μέλος το οποίο χορήγησε προηγουμένως στον αιτούντα το καθεστώς επικουρικής προστασίας.
- 37 Υπέρ της ερμηνείας αυτής συνηγορεί το πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται οι εν λόγω διατάξεις. Ειδικότερα, το άρθρο 2, στοιχείο ια', της εν λόγω οδηγίας ορίζει την «παραμονή στο κράτος μέλος» ως παραμονή στο έδαφος του κράτους μέλους στο οποίο υπεβλήθη ή εξετάζεται η αίτηση ασύλου. Οι διατάξεις, όμως, του άρθρου 25, παράγραφος 2, στοιχεία δ' και ε', της προαναφερθείσας οδηγίας αναφέρονται αποκλειστικώς στην περίπτωση κατά την οποία ο αιτών επιτρέπεται να παραμείνει στο επίμαχο κράτος μέλος ή στο έδαφος του επίμαχου κράτους μέλους.
- 38 Κατά συνέπεια, όπως επισήμανε, κατ' ουσίαν, και ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 44 των προτάσεών του, ο όρος «οικείο κράτος μέλος», κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου 25, παράγραφος 2, στοιχεία δ' και ε', της οδηγίας 2005/85, αφορά το κράτος στο οποίο ο πολίτης τρίτης χώρας υπέβαλε αίτηση ασύλου και στο έδαφος του οποίου επιτρέπεται να παραμείνει, λόγω του ότι το κράτος μέλος αυτό είτε του έχει χορηγήσει προηγουμένως καθεστώς ισοδύναμο προς τα δικαιώματα και τα οφέλη που απορρέουν από το καθεστώς του πρόσφυγα είτε διότι βρίσκεται ακόμα σε εξέλιξη η διαδικασία εξετάσεως του κατά πόσον θα του χορηγηθεί τέτοιο καθεστώς.
- 39 Ως εκ τούτου, οι λόγοι απαραδέκτου που απαριθμούνται στο άρθρο 25, παράγραφος 2, στοιχεία δ' και ε', της εν λόγω οδηγίας δεν επιτρέπουν σε ένα κράτος μέλος να απορρίψει ως απαράδεκτη αίτηση ασύλου υποβληθείσα από πολίτη τρίτης χώρας στον οποίον έχει προηγουμένως χορηγηθεί επικουρική προστασία από άλλο κράτος μέλος.
- 40 Αληθεύει, βεβαίως, ότι το άρθρο 25 της οδηγίας 2005/85 προβλέπει, στην παράγραφο 1, ότι οι λόγοι απαραδέκτου που απαριθμούνται στην παράγραφο 2 ισχύουν «πέραν των περιπτώσεων κατά τις οποίες μια αίτηση δεν εξετάζεται σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού [Δουβλίνο II]», και ότι ένας από τους αυτούς τους λόγους μη εξετάσεως, ο οποίος προβλέπεται στο άρθρο 16, παράγραφος 1, στοιχείο ε', του εν λόγω κανονισμού, ορίζει ότι το κράτος μέλος που είναι υπεύθυνο

για την εξέταση αιτήσεως ασύλου δυνάμει του εν λόγω κανονισμού υποχρεούται να αναλαμβάνει εκ νέου πολίτη τρίτης χώρας ο οποίος ανακάλεσε την υπό εξέταση αίτησή του και ο οποίος ευρίσκεται, χωρίς να έχει λάβει άδεια, στο έδαφος άλλου κράτους μέλους.

- 41 Συναφώς, στο πλαίσιο της συνδυασμένης εφαρμογής της οδηγίας 2005/85 και του κανονισμού Δουβλίνο II, το Δικαστήριο έκρινε ότι το άρθρο 25, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2005/85 επιτρέπει την απόρριψη αιτήσεως ασύλου ως απαράδεκτης αποκλειστικώς στην περίπτωση που έχει χορηγηθεί στον αιτούντα το καθεστώς πρόσφυγα σε άλλο κράτος μέλος (πρβλ. απόφαση της 19ης Μαρτίου 2019, Ibrahim κ.λπ., C-297/17, C-318/17, C-319/17 και C-438/17, EU:C:2019:219, σκέψεις 58 και 71). Επομένως, κράτος μέλος στο οποίο υποβλήθηκε αίτηση ασύλου από πολίτη τρίτης χώρας στον οποίον έχει χορηγηθεί το καθεστώς επικουρικής προστασίας σε άλλο κράτος μέλος δεν μπορεί να απορρίψει την εν λόγω αίτηση ως απαράδεκτη βάσει του άρθρου 25, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2005/85. Ωστόσο, αυτό το πρώτο κράτος μέλος δύναται πάντα να κινησει διαδικασία εκ νέου αναλήψεως, βάσει του άρθρου 16, παράγραφος 1, στοιχείο ε', του κανονισμού Δουβλίνο II.
- 42 Εντούτοις, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 28 της παρούσας αποφάσεως, η Ιρλανδία, ενώ συνεχίζει να υπόκειται στην εφαρμογή της οδηγίας 2005/85, η οποία καταργήθηκε από την οδηγία 2013/32, αποφάσισε να μετάσχει στην έκδοση και την εφαρμογή του κανονισμού Δουβλίνο III, ο οποίος κατήργησε τον κανονισμό Δουβλίνο II. Επομένως, το εν λόγω κράτος δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι δεσμεύεται ούτε από την οδηγία 2013/32 ούτε από τον κανονισμό Δουβλίνο II.
- 43 Κατά συνέπεια, η μνεία του κανονισμού Δουβλίνο II στο άρθρο 25, παράγραφος 1, της οδηγίας 2005/85 πρέπει να εκληφθεί ως αναφορά στον κανονισμό Δουβλίνο III, σύμφωνα με το άρθρο 48 του τελευταίου αυτού κανονισμού. Εξάλλου, σύμφωνα με τον πίνακα αντιστοιχίας που παρατίθεται στο παράρτημα II του κανονισμού Δουβλίνο III, ο λόγος μη εξετάσεως που προβλεπόταν στο άρθρο 16, παράγραφος 1, στοιχείο ε', του κανονισμού Δουβλίνο II προβλέπεται πλέον στο άρθρο 18, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του κανονισμού Δουβλίνο III.
- 44 Όσον αφορά, όμως, την εφαρμογή του λόγου μη εξετάσεως που προβλέπεται στο άρθρο 18, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του κανονισμού Δουβλίνο III, στο πλαίσιο της συνδυασμένης ερμηνείας της οδηγίας 2013/32 και του κανονισμού Δουβλίνο III, το Δικαστήριο έκρινε ότι ένα κράτος μέλος δεν μπορεί εγκύρως να υποβάλει σε άλλο κράτος μέλος αίτημα εκ νέου αναλήψεως, στο πλαίσιο των διαδικασιών που θεσπίζει ο κανονισμός αυτός, πολίτη τρίτης χώρας ο οποίος υπέβαλε αίτηση διεθνούς προστασίας στο πρώτο κράτος μέλος αφού προηγουμένως του χορηγήθηκε επικουρική προστασία από το δεύτερο κράτος μέλος. Ειδικότερα, σε τέτοιες περιπτώσεις, ο νομοθέτης της Ένωσης έκρινε ότι για την απόρριψη αιτήσεως διεθνούς προστασίας απαιτείται απόφαση απαραδέκτου, σύμφωνα με το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2013/32, και όχι απόφαση μεταφοράς ή μη εξετάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 26 του κανονισμού Δουβλίνο III (διάταξη της 5ης Απριλίου 2017, Ahmed, C-36/17, EU:C:2017:273, σκέψεις 39 και 41, καθώς και απόφαση της 19ης Μαρτίου 2019, Ibrahim κ.λπ., C-297/17, C-318/17, C-319/17 και C-438/17, EU:C:2019:219, σκέψεις 78 και 79).
- 45 Επομένως, δεδομένου ότι η Ιρλανδία δεν δεσμεύεται ούτε από την οδηγία 2013/32 ούτε από τον κανονισμό Δουβλίνο II, στην περίπτωση που στον αιτούντα άσυλο έχει χορηγηθεί επικουρική προστασία σε άλλο κράτος μέλος, οι αρμόδιες αρχές της Ιρλανδίας δεν μπορούν ούτε να εκδώσουν απόφαση με την οποία η αίτηση απορρίπτεται ως απαράδεκτη βάσει της οδηγίας 2013/32 ούτε να κινησουν διαδικασία αναδοχής ή εκ νέου αναλήψεως βάσει του κανονισμού Δουβλίνο II, με αποτέλεσμα οι αρχές αυτές να είναι, καταρχήν, υποχρεωμένες να εξετάσουν την αίτηση ασύλου.
- 46 Εντούτοις, μια τέτοια λύση, ακόμα κι αν υποθεθεί ότι απορρέει από την επιλογή της Ιρλανδίας να μην εφαρμόσει ορισμένα μέτρα που εμπίπτουν στο κοινό ευρωπαϊκό σύστημα ασύλου, θα προσέκρουε όχι μόνο στη λογική του εν λόγω συστήματος αλλά και στους σκοπούς που επιδιώκουν η οδηγία 2005/85 και ο κανονισμός Δουβλίνο III.

- 47 Ειδικότερα, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 41 και 44 της παρούσας αποφάσεως, ο νομοθέτης της Ένωσης έκρινε, στο πλαίσιο τόσο της συνδυασμένης εφαρμογής της οδηγίας 2005/85 και του κανονισμού Δουβλίνο II όσο και στο πλαίσιο της συνδυασμένης εφαρμογής της οδηγίας 2013/32 και του κανονισμού Δουβλίνο III, ότι ένα κράτος μέλος δεν υποχρεούται να εξετάσει αίτηση ασύλου όταν στον αιτούντα έχει ήδη χορηγηθεί επικουρική προστασία σε άλλο κράτος μέλος. Η διαπίστωση αυτή αντικατοπτρίζεται ιδίως στην αιτιολογική σκέψη 22 της οδηγίας 2005/85, κατά την οποία τα κράτη μέλη δεν θα πρέπει να υποχρεωθούν να εξετάζουν μια αίτηση ασύλου επί της ουσίας όταν μια πρώτη χώρα έχει χορηγήσει στον αιτούντα το καθεστώς πρόσφυγα ή άλλη επαρκή προστασία και ο αιτών θα τύχει επανεισδοχής στη χώρα αυτή.
- 48 Στο πλαίσιο αυτό, υπενθυμίζεται ότι η αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών, στην οποία βασίζεται το κοινό ευρωπαϊκό σύστημα ασύλου, έχει θεμελιώδη σημασία στο δίκαιο της Ένωσης, καθώς καθιστά δυνατή τη δημιουργία και τη διατήρηση ενός χώρου χωρίς εσωτερικά σύνορα (πρβλ. απόφαση της 19ης Μαρτίου 2019, Ibrahim κ.λπ., C-297/17, C-318/17, C-319/17 και C-438/17, EU:C:2019:219, σκέψη 84).
- 49 Δυνάμει, όμως, του άρθρου 25, παράγραφος 2, στοιχεία β' και γ', της οδηγίας 2005/85, ένα κράτος μέλος δύναται να απορρίψει ως απαράδεκτη αίτηση διεθνούς προστασίας υποβληθείσα από πολίτη τρίτης χώρας στον οποίον έχει ήδη χορηγηθεί προστασία, η οποία κρίνεται επαρκής, σε τρίτη χώρα.
- 50 Υπό τις συνθήκες αυτές, όπως κατ' ουσίαν επισήμανε και ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 70 των προτάσεών του, το να υποχρεωθεί η Ιρλανδία, η οποία συμμετέχει στον κανονισμό Δουβλίνο III, να εξετάσει αίτηση διεθνούς προστασίας υποβληθείσα από πολίτη τρίτης χώρας στον οποίο έχει προηγουμένως χορηγηθεί επικουρική προστασία σε άλλο κράτος μέλος θα ήταν από λογικής απόψεως ασύμβατο με το γεγονός ότι το εν λόγω κράτος μέλος θα μπορούσε να απορρίψει ως απαράδεκτη τέτοια αίτηση υποβληθείσα από πολίτη τρίτης χώρας στον οποίον έχει χορηγηθεί επαρκής προστασία σε τρίτη χώρα.
- 51 Επιπροσθέτως, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 6 και το άρθρο 1 της οδηγίας 2005/85, σκοπός της οδηγίας αυτής είναι η θέσπιση ελάχιστων προδιαγραφών για τις διαδικασίες διά των οποίων τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα προκειμένου, μεταξύ άλλων, να περιορισθούν οι δευτερογενείς μετακινήσεις των αιτούντων άσυλο μεταξύ των κρατών μελών, όταν αυτές οφείλονται στις διαφορές των νομικών πλαισίων των κρατών μελών. Όσον αφορά τον κανονισμό Δουβλίνο III, το Δικαστήριο έκρινε ότι αυτός αποβλέπει ακριβώς στην αποτροπή τέτοιων μετακινήσεων με τη θέσπιση ομοιόμορφων μηχανισμών και κριτηρίων για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αιτήσεως διεθνούς προστασίας (πρβλ. απόφαση της 2ας Απριλίου 2019, H. και R., C-582/17 και C-583/17, EU:C:2019:280, σκέψη 77 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 52 Εάν, όμως, ένα κράτος μέλος το οποίο δεσμεύεται από την οδηγία 2005/85 και τον κανονισμό Δουβλίνο III, όπως η Ιρλανδία, υποχρεούτο να εξετάζει τις αιτήσεις ασύλου που υποβάλλονται από πολίτες τρίτων χωρών στους οποίους έχει ήδη χορηγηθεί επικουρική προστασία σε άλλο κράτος μέλος, η κατάσταση αυτή θα εγκυμονούσε τον κίνδυνο να ενθαρρυνθούν οι πολίτες αυτοί να μεταβούν σε άλλα κράτη μέλη, δημιουργώντας έτσι δευτερογενείς μετακινήσεις που η εν λόγω οδηγία και ο εν λόγω κανονισμός έχουν ακριβώς σκοπό να αποτρέψουν (βλ., κατ' αναλογία, όσον αφορά τον κανονισμό Δουβλίνο III, απόφαση της 17ης Μαρτίου 2016, Mirza, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, σκέψη 52).
- 53 Ως εκ τούτου, εάν τα κράτη μέλη δύνανται να απορρίψουν αίτηση ασύλου όταν στον αιτούντα έχει ήδη χορηγηθεί επαρκής προστασία σε τρίτη χώρα, πρέπει a fortiori να έχουν τη δυνατότητα, λαμβανομένου υπόψη του γενικότερου πλαισίου και των σκοπών που επιδιώκει το κοινό ευρωπαϊκό σύστημα ασύλου, να πράττουν το ίδιο όταν στον αιτούντα έχει ήδη χορηγηθεί επικουρική προστασία σε κράτος μέλος.

- 54 Κατόπιν των προεκτεθέντων, στο πρώτο και στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 25, παράγραφος 2, της οδηγίας 2005/85 έχει την έννοια ότι δεν αντιτίθεται σε νομοθεσία κράτους μέλους στο οποίο εφαρμόζεται ο κανονισμός Δουβλίνο III, αλλά το οποίο δεν δεσμεύεται από την οδηγία 2013/32, όταν η νομοθεσία αυτή προβλέπει ότι αίτηση διεθνούς προστασίας απορρίπτεται ως απαράδεκτη εφόσον στον αιτούντα έχει ήδη χορηγηθεί το καθεστώς επικουρικής προστασίας σε άλλο κράτος μέλος.

Επί του δευτέρου προδικαστικού ερωτήματος

- 55 Κατόπιν της δοθείσας στο πρώτο και στο τρίτο ερώτημα απαντήσεως, παρέλκει η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 56 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σε αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

Το άρθρο 25, παράγραφος 2, της οδηγίας 2005/85/ΕΚ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2005, σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα, έχει την έννοια ότι δεν αντιτίθεται σε νομοθεσία κράτους μέλους στο οποίο εφαρμόζεται ο κανονισμός (ΕΕ) 604/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα, αλλά το οποίο δεν δεσμεύεται από την οδηγία 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας, όταν η νομοθεσία αυτή προβλέπει ότι αίτηση διεθνούς προστασίας απορρίπτεται ως απαράδεκτη εφόσον στον αιτούντα έχει ήδη χορηγηθεί το καθεστώς επικουρικής προστασίας σε άλλο κράτος μέλος.

(υπογραφές)